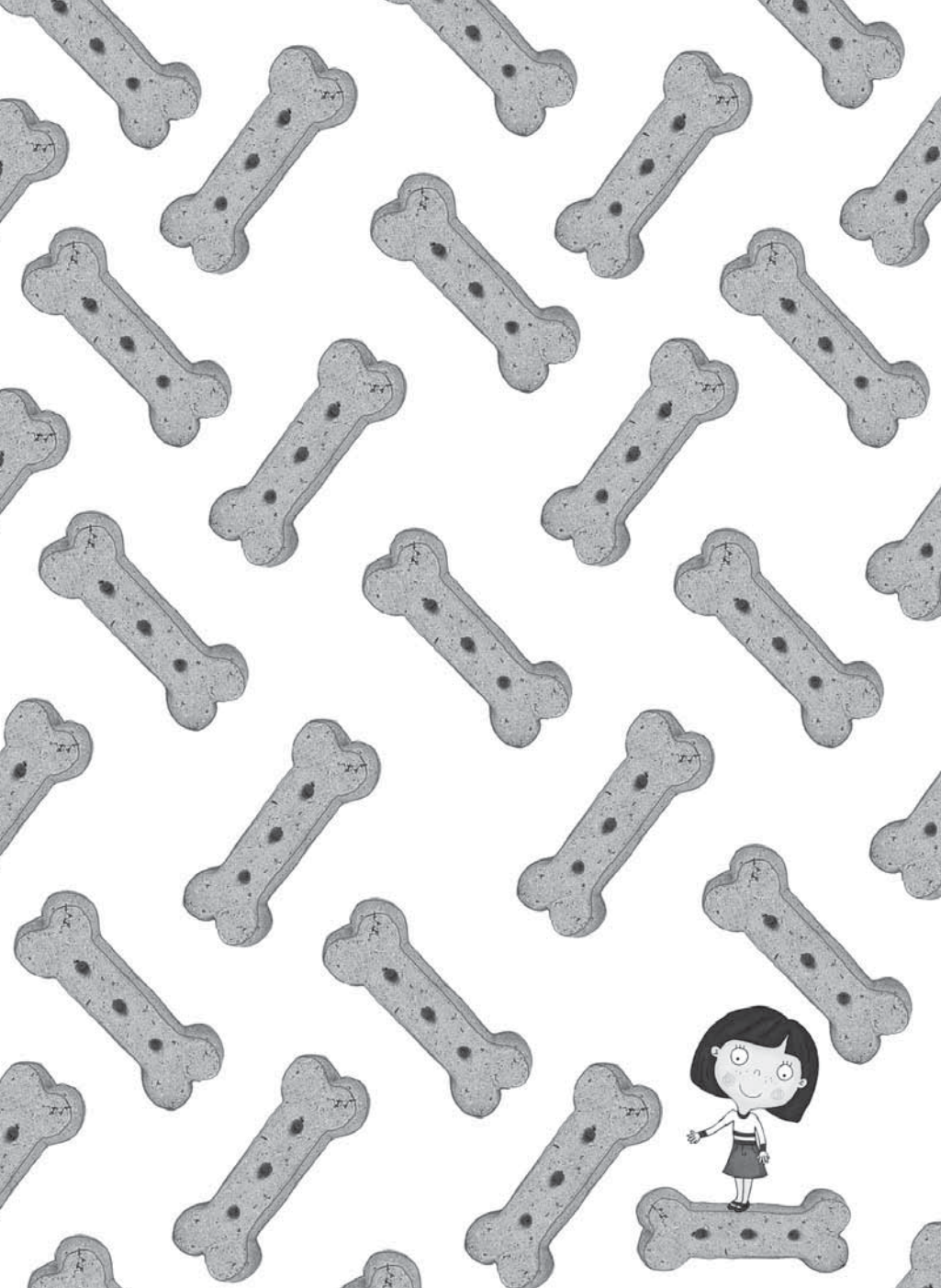

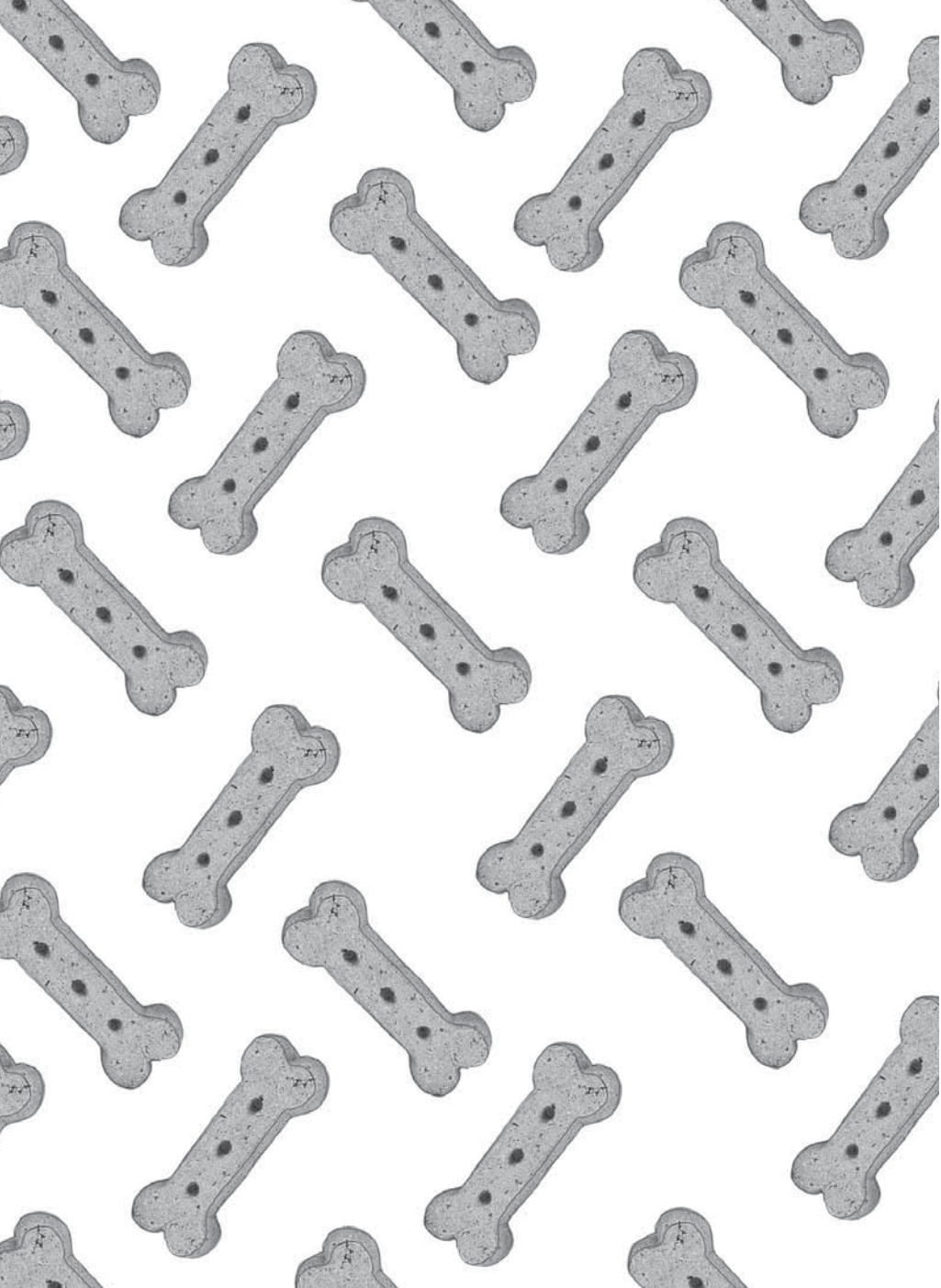
CHVÍLU MALÁ, CHVÍLU VELKÁ

VIOLA
súrne potrebuje psa!

LOU KUENZLER

CHVÍLU MALÁ,
CHVÍLU VELKÁ

CHVÍLU MALÁ, CHVÍLU VELKÁ

LOU KUENZLER

Ilustrovala Kirsten Collier

slovar

Duesi, za to ako nekonečne miluje psy.
LK

Text copyright © Lou Kuenzler 2013

Illustrations © Kirsten Collier 2013

Translation © Katarína Karovičová 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2015

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-1104-4

Duesi, za to, ako nekonečne miluje psy.

LK

1. KAPITOLA

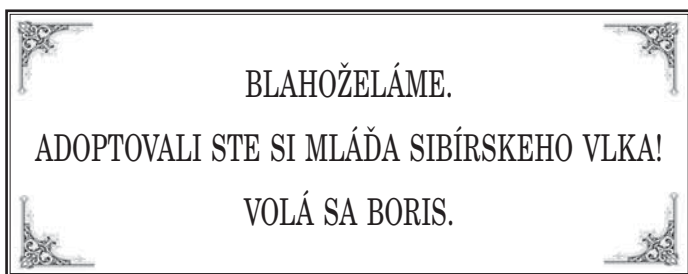
Volám sa Viola.

Tento príbeh sa začal tým, že som bola **VELMI** zodpovedná a pomáhala som umývať riad.

„Vidiš?“ zoškrabla som **NECHUTNÝ** zvyšok duseného špenátu do nádoby s triedeným odpadom. „Táto rodina **SÚRNE** potrebuje psa!“

Hovorím to už týždne – odkedy mi strýko Max pomohol našetriť dosť peňazí na adopciu šteňaťa ohrozeného sibírskeho vlka. Samozrejme, vlčie mláďa som si nemohla vziať domov.

Muselo zostať v zasnežených sibírskych lesoch. Poslali mi však plyšového vlčika a zarámovaný certifikát s nápisom:

Strýko Max je **NAJÚŽASNEJŠÍ, NAJFANTASTICKEJŠÍ** strýko na svete, ale ani on nemôže zariadiť, aby som mala doma živého vlka. (Borisovi by sa nepáčilo v našom malom radovom domčeku – určite hlavne preto, že nemám ani vlastnú izbu, ale bývam so svojou strašnou sestrou, pubertáčkou Tiffany.) Ale – a to je fakt **SUPER** – strýko Max slúbil, že mi raz možno daruje šteňa.

Stačí, ak presvedčím mamu a ocka, aby s tým súhlasili.

„Pes by určite zožral všetky tieto chutné, lahodné zvyšky,“ povedala som a zoškrabla z ďalšieho taniera zvyšok nedojedeného špenátu.

Samozrejme, dusený špenát nie je lahodný ani chutný – je to **NAJZDRAVŠIE**, **NAJREDŠIE** a **NAJZELEŇŠIE** jedlo zo všetkých zdravých, riedkych a zelených jedál, čo mama varí. Súčasťou môjho geniálneho plánu na získanie šteniatka však bolo aj velebenie maminho kuchárskeho umenia.

„Nie!“ vyhlásila mama (rovnako rozhodne, ako za posledný týždeň povedala **NIE** už asi 4 miliardy ráz). „**NEBUDEME** mať psa!“

„Ak Viola dostane psa, ja by som mala dostať novú žehličku na vlasy,“ ozvala sa Tiffany.

Zízala som na ňu s otvorenými ústami. Ako súvisí jej **ŽEHLIČKA NA VLASY** so psom? Tiffany nemyslí na nič iné, iba na svoje vlasy. Keby jej ponúkli posledné miesto na poslednom záchrannom člne potápajúcej sa lode, najskôr by si musela vyžehliť vlasy.

„Tebe jedinej vadí, že máš kučeravé vlasy,“ povedala som.

„Nie sú **KUCERAVE!**“ zvrieskla Tiffany.

„Ale pes by patril celej rodine,“ pokračovala som. „Chodili by sme s ním na prechádzky a boli by sme fit a zdraví.“ Usmiala som sa na mamu. Veľmi jej záleží na tom, aby sme boli fit a zdraví.

„Ak Viola dostane psa a Tiffany žehličku na vlasy,“ zaškeril sa ocko, „ja by som mal dostať no-

vý televízor Future Screen so zabudovaným pamäťovým čipom 749XG.“ ~~NEMÁM ANI POTUCHY~~, o čom hovoril, ale ocko zbožňuje všelijaké domyselné zariadenia a technológie (skoro tak ako mama zbožňuje organickú zeleninu a Tiffany svoje vlasy).

„Viola nedostane psa,“ zopakovala mama.

„Aj tak by sa oňho nestarala,“ pridala sa Tiffany. „Keď som jej na Halloween požičala svoje najlepšie čierne tričko, zničila mi ho!“

„Daj s tým už pokoj!“ zastonala som. „Je jar. Halloween bol pred niekoľkými mesiacmi. Ako som mohla vedieť, že do mňa Kris hodí plechovku s tou odpornou zelenou farbou?“

„Pretože vy dvaja ste stále v sebe!“ odvrkla Tiffany.

To je pravda. Kris je najprotivnejší chalan z celej triedy. Mojej najlepšej kamarátke Miške hodil do čarodejníckeho klobúka žabu. Mohla som tušiť, že si aj pre mňa prichystal niečo zákerné. Bola to **ZÁSADNÁ** chyba, že som sa s ním vtedy stavila! Jakživ však neuznám, že Tiffany má pravdu.

„Si neuveriteľne nezodpovedná, Viola,“ frflala. „Keď si nevieš dať pozor ani na tričko, ako by si mohla dávať pozor na psa?“

„To je čosi úplne iné,“ namietla som. „Tričko nemôžeš ľúbiť.“

„Ja áno,“ vzdychla Tiffany.

„Tričko nie je **ŽIVÉ!**“ odvrkla som. „Nemôžeš s ním chodiť na prechádzky ani ho učiť aportovať.“ Zvrtla som sa a zašermovala ly-

žicou s riedkym špenátom. „Tričko nebreše na zlodejov ani... Hej, pozor, Tiff!“

Špenát odfrkol z lyžice, prefrčal vzduchom a s plesnutím dopadol Tiffany na jej nové oblúbené tričko. Biele.

Teraz sa však na ňom presne uprostred zele-
nal veľký špenátový *FLAK*.

„Strašne ma to mrzí!“ zvolala som. Fľak mal ten istý odtieň ako tá odporná zelená farba, čo na mňa vylial Kris.

„Dofrasa!“ vykrikla Tiffany.

„Opatrne!“ zvolala mama, keď som hodila lyžicu do drezu. Ďalšia dávka špenátu vyletela do vzduchu, s plesnutím pristála na stene a pomaly sa zosúvala do škrečkovej klietky na kuchynskom pulte.

Môj tučný škrečok Hannibal poskočil a vyvaľoval na mňa oči spoza mreží. Z ušíek mu vytekala špenát.

„Vidíte,“ povedala Tiffany. „Viole nemôžete zveriť ani škrečka.“

„Dokonca ani lyžicu,“ zasmial sa ocko, ktorý vždy žartuje, keď sa to najmenej hodí.

Mama naňho zagánila.

„Radšej si skontrolujem správy na mobile,“ povedal a rýchlo sa vytratil z kuchyne.

Chcela som ísť za ním, ale mama sa obrátila ku mne.

„Je to tak, Viola. Tiffany má pravdu. Naozaj musíš byť zodpovednejšia. Ako sa chceš postarať o psa, keď nezvládaš samu seba?“

„Také nehody sa stávajú,“ zamrmlala som, keď Tiffany prepochovala okolo mňa, aby sa prezliekla. Srdce mi bilo ako divé. Operácia **PES** neprebiehala podľa plánu.

„Viem byť zodpovedná,“ vyhlásila som. „Dokážem ti to. Sľubujem.“

„Môžeš začať tým, že sa pustiš do domácej úlohy,“ povedala mama a čistila flak na stene.

Na druhý deň som mala ovládať vybrané slová po v.

„O chvíľočku ťa vyskúšam,“ dodala mama.

Ach jaj. Uvedomila som si, že mám problém so slovami *vyli* a *vili*... a ak nenapíšem diktát správne, mama ma prinúti napísať ho desaťkrát správne.

Našťastie ma zachránil ocko.

„Pod' sa pozrieť na túto správu, Josie!“ zavolať na mamu z obývačky. „Príde nás navštíviť Max. Vraj má pre nás úžasnú novinu.“

„Strýko Max?“ nastražila som uši. „Úžasnú novinu? Myslím... že by sa mohla týkať mňa.“

„Domáca úloha, Viola,“ povedala rázne mama a vyšla z kuchyne.

Kto by sa teraz sústredil na vybrané slová!

Strýko Max príde na návštevu! Má **ÚŽASNÚ**
NOVINU! Je to možné? Neopovážila som sa
dúfať... Mohol by to byť... pes? Môj pes?

Šumelo vo mne vzrušenie ako bublinky v li-
monáde. Dokonca som pocítila šteklenie v prs-
toch na nohách.

„Ach jaj.“

Zakrútila sa mi hlava, ako keby som sa vozila
na retiazkovom kolotoči v lunaparku.

Chytila som sa okraja kuchynského stola
a zhodila pritom príbory, ktoré s rachotom do-
padli na zem. Pokúšala som sa udržať rovnováhu,
ale už bolo neskoro.

„Viola bude nadšená,“ dolahol ku mne ma-
min hlas z obývačky.

A už to fičalo.

FIJÚÚÚ!

Zmenšovala som sa...

BLESKOVOU RÝCHLOSŤOU!

2. KAPITOLA

„HÉÉJ!“

Scvrkávala som sa tak rýchlo, že som sa cítila ako pri jazde na horskej dráhe – čo bolo smiešne, lebo prvý raz som sa zmenšila, keď som čakala pred ňou v lunaparku. V jednej chvíli som bola normálne desaťročné dievča, dosť **VYSOKÉ**, aby som sa mohla povoziť na **DRAKovi**, svojej vysnenej horskej dráhe. A vzápätí, skôr ako som sa dostala k meradlu, **LUP**, a nebola som väčšia ako rybie prsty!